

2. szám.
Maj. 12-én 1860.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ár : Évharmadra, azaz máj.—aug. hóra **2** pft., vagy **2** ft. **10** kr. uj pénz; két évharmadra, azaz máj.—decemberi hóra **4** pft. vagy **4** ft. **20** kr. uj pénz. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárnál. — **Kiadó-hivatal :** Pesten egyetem-utca 4-dik szám.

VI. kötet.

A 4-dik §.

Hát én ki vagyok? Mit? Micsoda? Hee? —
Impertinens újságíró fajzat!
Azon veszem észre, hogy — ninini!
Micsoda förtelmes csunya zajt csap!

Ezer olló, s vöröskréta-mennykő!
Hát én rám már senki sem is gondol?
Azt hiszitek, hogy az üstökötök
Már végkép kimaradt a markomból?

Szörnyű, borzasztó esetek ezek!
A parókám szála is mind feláll.
Ez a tinta-vesztegető nemzet
Szanaszét egyszerre hogy declamál.

Még a miniszterről is mer szólni
Elmondja széltén, hogy így meg így volt :
Firtatja, hogy hát ez, meg hát amaz?
Miért cselekedte azt, hogy megholt?

Mennyi volt a pénz a lúdájában?
Hányan voltak nála az aktziák?
Mit beszélnek felöle az utcán?
Ipát, napát, vejét kinek híják?

Még azt is kibeszélik felöle
Hogy a gyomrában miket találtak?
Azt is utána mondják, hogy ő volt
Ki a lapbélyeget feltalálta.

Hah, vakmerők, hah csendháborgatók!
Hát nincs már többé semmi szemérem?
Azt hiszitek, hogy a gallérotok
Én már talán többé el sem érem?

Én vagyok az erős boszuálló!
Rettentő negyedik paragrafus!
Mikor a nevemet hallod, ember,
Megfordulj, elbújj, jobbra balra fuss!

Meg van bennem irva világosan.
A ki ilyen urat bánt, megjárja!
Azokról csak jót szabad mondani.
Punktum, szedtevette sok bety . . .

K—s M—n.

A RUHÁK BÁLJA,

vagy hogyan lett a frakkból pitykés dolmány?

(Népies tündér-rege versekben 1860.)

(Vége.)

Volt erre nagy „vivát“ keringett a pohár,
Némelyik a lábán csak alig állott már,
Fejökét a pezsgő nagyon megzavarta,
Gyomrukát a sok szulez, fagylalt összemarta.
Buda, somlaiát csak úgy kóstolgatá
Kényesen, — s kortyait sonkával nyomtatá;
Nem is lön baja; — míg a többi elázott,
S áztában, ki hevült, ki pedüglen fázott. —

A zenekar most már újra megzendüle,
Tánczra kelt hát minden, ki még el nem düle
Volt czepperli, polka, walezer, és landlerisch,
Szédült feje annak is, a ki nézte is.
S mind kifáradván már, új társukat kérék,
Hogy tánczolna egygyet, ők pedig hadd nézzék!
Hősünk leveté hát illemmel budáját,
Összeüité büszkén, tempóra bokáját, —
Kényesen, de lassan egy-két ugrást teve,
Nem kapá el mindjárt őt a táncz bősze heve.
Utóbb meg aprózta, de csak úgy módjával
Nem lett kár senkiben, se közel, sem távol.
Magának meg használt e kis commotió,
Elősegítetvén így a concoctió.

Most már vége lévén a licentiának
A cseh — muzikusok egy marschot huzának
Jelentvén ez által, hogy már itt az óra
Melyben kiki haza menjen virradóra!

Kün keserves szél fútt éjszokról hidegen,
A sok elázott frakk diderge már ott ben,
Nem levén jó meleg felső öltöny, hátha
Kün még fagy is?! Nojszen, lesz migrén és nátha!
S csakugyan úgy is lön: kün a hó csikorgott, —
A sok vékony frakkban a szél kirgett korgott, —
A dermeztő zúztól leve színök tarka,
S majd mindegyik frakknak elfagyott a farka!
Buda rágyujtván nagy tajték pipájára
Róka-béllésében kényelmesen jára, —
A többi didergőt jó izűn nevette,
Hogy oly nagy hideg van kün, észre sem vette.
Baj nélkül érkezvén szállására hát, ott
Lefeküdt, jót aludt, s gyöngyálmokat látott:

Látá egy nagy nemzet őseit felkelni,
S övéhez hasonló szép öltönyt viselni,
Csak egy nyelvet halla; de azt megértette,
Főúr és pór, — fülét más hang nem sértette,
Egy volt az igazság kicsinyre, nagyjára
Egy csillagtrón vetett fényt egész világra. —

Itt félbe szakítá szép álmodozását,
Egy tompa zaj kün, — hát felugrék mingyarást,
Kinyitá az ajtót, s mit látott? ki volt ott?
Az egész frakkereg, mely félig elfagyott!
S miután uraik így elutasíták
Budának tanácsát egy hangon kívánták!

„Látjátok feleim, — kezdé tekintélylyel —
Igy ti nem állhattok szembe a veszélylyel!
Könnyelműségetek keményen büntete;
A világ nagy része titeket megvete. —
Nem is csoda, hogy így elvagytok átkozva, —
Rosszul vagytok fiúk ti adjusztirozva, —
Minek hátul ez a lebbentyű? mondjátok!
A legtöbb csufszágot ez árasztá rátok,
Vagy mért nincs hát elöl hasonló vitorla?
Tél-idejében ez sok hideget felfogna. —
Ha hát tanácsomat akarjátok tudni,
S pályátokat végig becsülettel futni,
Gondom alá foglak venni benneteket,
S kijavítgatni megromsolt testeteket!“

Erre felkapá a legközelebb állót,
S kezébe fogva egy nagy juh-nyíró ollót,
A hátsó lebbentyűt el — leoperálá:
Szegény, e mütétet jaj nélkül kiállá!
Aztán körülnyesé, hogy lenne egyenlő,
S beszegé skárláttal hátul úgy mint elő,
Hátulsó zsebeit két oldalra tevé,
S az egészet pitykés gombokkal diszité.
S így elkészítvén őt, keresztapja leve,
Magyar „pitykés dolmány“ lön ezután neve!
S így lett, hogy megtetszvé mindnek az új gála,
Minden frakkból egg-egy pitykés dolmány vála!
De nem csak maguknak, másnak is tetszetek,
Az urak mindenütt ily szolgálakat vettek,
Ugy hogy utóbb csak egy öreg frakk marada
Ifjúsággal versenyt ez már nem futhata, —
Pensióba tevék ez egyet is végre:
Muzeumban ügyel több más régiségre! —

Buda pedig rögtön ment a távirdába,
Fontos sürgönyt küldé elhagyott honába.
Jól fogadtatását örömmel megirá,
Rokonit is az átjövetelre bírá!
A kik nem sokára egész seregestől,
Költözködének át, nőtől gyermekestől
Rojtos topánkától sas tollú kucsmáig
Piros csizmacskáktól a kontyig, pártáig, —
A Zrinyi, Atilla s Zekenemzetégből
A bájos Széchenyi- s Kazinczy-mentéből
Mind átjött a java ezen új hazába,
Főuraknak állván szép szolgálatába!
S a midőn már együtt voltak valamennyen,
Elvégzék, Budához hogy küldöttség menjen, —
Méltányolva az ő útmutatásait
S köszönnvén értök tett fáradozásait!

Buda végig nézvén a szép küldöttséget
Szép férfias hangon tartá ily beszédet:
„Rokonim! Barátim! Örömmel szemlélem,
Hogy megelégedve vagytok itt mind vélem.

Ne is engedjétek másnak e szép pályát
Kiki megbecsülje drága új hazáját
A hol eleink is már büszkélkedének
Mint bizonyítja ezt sok szép régi ének!
Én egyet mondok csak, erre vigyázzatok;
Ha majd magatoknak urat választotok :

„Gonosz szív, sötét fej
Uratok ne legyen
Nálatok szállást csak
Szabad kebel vegyen!
S a szívnek, melynek lesz
Bennetek lakása;
Egy Istenért egy hazáért

Legyen dobogása!
Csak azt mi szent s a mi igaz
Védje azon kebel,
A mely kelméitek alatt
Szépért jóért lehel!
Igy diszruhák leendetek,
S maradtok mind végig
S szép híretek, jó nevetek
Felzajlik az égig!“

Mondá, s fogadást tön neki az új család;
Mindig becsülettel szolgálni a hazát!
Budának pedig lön egy nagy tisztessége;
És az én regémnek . . . ? legyen ezzel vége!

K . . s P . . l.

Szivárvány.

X. váltó munkákkal foglalkozó mester hamis ollóval szabogatott!

Midőn kedve szerinti kelmére akadt : jelentékeny darabot kanyarított el-csent, miből családja kisebb tagjainak egész öltözöt kiállított.

Napok jöttek, napok mentek el, s a látogatás dívatjában folyt, míg nem egyszer a napok után egy réműletes éj következék.

Majszter úr egy éjjel szivárványt látott álmában mely mindazon színeket borzasztó szépen tükrözé vissza a milyen kelmékből időnkint ő kigyelme csenegetett!

Fölbredve ijesztő álmából, elbeszéli legényeinek intve őket ekép :

— Vigyázzatok és imádkozzatok, hogy kisértetbe ne jussatok s fölhíva mindenkit közölök, hogy ha még ezentúl is ruhaszabás alkalmakor tolvajlási szándokot tanusítana : e félelmet gerjesztő álomlátásra rögtön figyelmissé tegyék.

Többek közt egy kiválón szép kelmeszabásánál első legénye észrevevén az olló tilos irányát, fölszólal :

— Majszter úr a szivárvány!

Meghökken az érdeklött, s nyomton ekép válaszol:

— Ebből a színből a szivárványban nem láttam. —

És a kikanyarítást folytatta mint kezdé.

Vészt jósló bunda.

Elérte a diák óhajtása netovábbját, az öregebbek közül sokan rektorokká lőnek, s husvét ünnep közeledésével választhatott magának egyházközségséget, melynek körében mint igehirdető föllépve, a hír s névrekapás mellett néhány garasra is szert tehet.

Nagy csütörtökön indulása perceiben találkozik a furfangos eszű M—al. Kérdi ez :

— Pajtás, hol hirdeted a husvétot?

— S—on lön a felelet.

— Barátom, az veszedelmes egy hely, szól a kérdést tevő. Ott egy oly bíró van, ki oly réműletes bundát visel vállain, mit ha történetesen megránt magán : a legátus beleszakad prédikációjába okvetlen.

Diákunk fejébe nagy szeptet ütött e figyelmeztetés,

aggódva indult az apostolok lovain rendeltetése helyére, mindig sóhajtozott ott is, éjjeli álma nyugtalan volt; de a dolog valósága fölül tudakozódni nem merészelt.

Eljön az ominosus nap délutánja :

Beszoritja a lelkész az ujoncz szónokot a szószékhez kapcsolt padon, mely oly módon vala szerkesztve, hogy bal lába a prédikáló szék legelső lépcsőjéé.

Nagy félelem s rettegés között oda hajlik kis diákunk a paphoz, mondván : Tiszteletes úr kérem megmutatni nekem, melyik e gyülekezetben a helység bírása?

A lelkész mutatja az épen szemközt ülő nagy bundát viselő egyéniséget.

Szemügyre véve a diák s nagy figyelmetes együgyűséggel vizsgálva : egész valóját páni remegés futja át; mert a nép Mózesre kifordított bundáján a jobb vállon nagyot ránt!

A lelkész mellé simul legátusunk, kérdve : melyik kathedrába menjen?

Tapasztalt Áronunk nagyon is tudva hányat ütött az óra, így felel :

— Ne menj öcsém egyikbe is! majd fölmegek magam.

Vakmerő.

Lovat árult a cigány. Egy szűrös atyafi kérde tőle :

— Mi az ára koma?

— Ötven forint.

— Az nem volna drága. Nincs valami hibája?

— Nincs ennek bátyám más, csak hogy vakmerő felelt a more — neki megy ez tűznek, víznek, ároknak.

— Hát hisz az nem baj. Azért van az ember kezében a gyeplő.

Ezzel aztán még egyszer körül járja az atyafi a lovat, végre megáll fejénél, és az ostornyéllal nagyot legyint a ló szeme közé, de ez még csak a fülét se mozdítja.

— De koma, kutyazsírral vagy te megkenykedve — fakadt ki emberünk — hiszen nem vakmerő ez a ló hanem merővak.

— Azst gondoltam, hogy azs mindegy — felelt a cigány.

MAGYAR KLASSZIKUSOKBÓL.

I.

Vigan vagyunk. Valóban. Ha ezek
Meglátogatnak, majd lesz élvezet.

Petőfi.

II.

„Igaz most a czudar sors
Rútul bánik velem,
Lekötve hivatalhoz
Tengődöm egy helyen.“

Petőfi.

Sirvers.

Jártomban költömben egy híres város
temetőjében e sírverset olvastam :

„E sírkő alól les ki.
Az öreg énekes Teski.“

Vadászkaland.

K—. barátunkkal történt :

Azon faluban, hol ő lakott, volt és még
ma is van egy kedélyes öreg úr, szenvedé-
lyes vadász. Ez az öreg úr meghívja K—át
a török buzát szenvedélyesen pusztító vad-
disznókra lesni.

Positíót vesz az illető helyen kiki.

K—. barátunk meglehet hogy éppen a
circuliquadratura kivihetőségéről, vagy a fa-
kilincs egyszerűsítéséről (passionatus mecha-
nicus és mathematicus), vagy valamely más,
olyan korszakot alkotó dolgokról gondolkoz-
hatott, midőn a törökbuza megzördül, s ab-
ban a perczen öt vaskos disznó csörtet elő.

K—. előre is feltételezte a tisztelt va-
dakról, miszerint annyi loyaltással viseltet-
nek iránta, hogy egyszerre maximo calculo
egy jelenik meg; — s így nem csoda, ha a

disznók tisztos száma által meglepetve, nekiugraszko-
dik egy magas kukoricaszárnak, s arra felmászni igyek-
szik. — Az izzadásig megfeszített erővel akart a tetőre
jutni, mi azonban semmikép se sikerült. Dolgozott kéz-
zel, lábbal, hiába! — Midőn a kukoricza levelek törtek
anyomás miatt le, azt ő valami vastag ág leszakadásá-
nak képzelte.

Észrevették-e őt a vadak vagy se? nem bírjuk hi-
telesen állítani, elég az hozzá, hogy visszavonultak ör-
dögi rőfögés közt.

Midőn eltűntek szem elől, és K— magához jó, — visszatért vele született bátorsága is, — kapja fegyverét s utánok dupláz, s meg is löhette a — nyomot.

E volt K—nak első és még eddigelé utolsó vad-disznó vadászata, s ennek is eredménye bármily rend-kivüli volt, nem szokott vele dicsekedni. — Hanem nem is tanácsos neki e kalandját előhozni.

Félreértés.

— Csak oda fordulj fiam a malom elébe! — mondá kamasz fiának az anyja, a mikor a dunai malomba buzát vitt ki örölni, maga a kocsin ült csecsemőjével a zsákok tetején. A fiú nekiszoritja a gebéket s egyenesen belehajt a Dunába, s mindjárt a parthoz közel, a kocsi elült, az anyját csecsemőjével együtt levette a víz, s vitte lefelé. A molnárak megfeszített gyors intézkedéseinek mégis sikerült mindent megmenteni. Azután mindnyája a kamasz fiúra támadt, hogy miért olyan bolond?

— Hát hiszen — menté együgyűen magát a fiú — azt mondta édes szülém, a malom elébe forduljak. — Aztán meg — tevé hozzá — mért nem kötik kendtek a malmot a partra, hogy mellé állhatna az ember.“

Negyven éves piczi.

Negyven esztendőt ért már a jámbor istenfélő Estók bácsi, s szokott imája után rendszeren elmondta a rövid fohászt, mit még édes anyja vert bele nagy nehezen:

— Istenem! Istenem, nevelj fel engem piczikédet a te félelmedben Ámen.

Estve pedig mindig e jó kívánattal aludt el:

— Szerencsés jó éjszakát kívánok édes apám uramnak, édes anyám asszonynak, kedves testvéreimnek!!

Levén pedig ő kigyelme egy magános árva már 28 év óta.

Társas ebéd vendéglőben.

T—s I—s papjelölt külhoni utjában V. J. tisztjár-sával együtt egy pompás vendéglőben, hol a vendégek társaságban szoktak enni, ebédelni leült; de uti társa s barátjától nagyon messze esett.

Hordták az ételt a pinczerek, T. barátját V. nézte; vizsgálta szüntelen; látta, mikép mindenből eszik jó ízűen. Ő is kívánt volna részt venni a hét tál ételben; de félt, hogy majd nagyon megfizettetik. Csak három féle ételből evett.

Ebéd végén kérdi mivel tartozik? 1 ft. 30 kr. p. p. lón a felelet.

Bámulva érti meg utitársától V—tól, hogy ő is épen annyit fizetett, s mint valódi magyar ember saját kárán tanulta meg a vendéglői társas ebéd természetét.

Csak uraknak való.

— Nos atyafi ugy-e szép ház épült városunkban mióta itt nem volt? hogy tetszik, szeretne lakni benne? — Ekkép szólítja a rádi parasztot egy váczai polgár; megakarván őt tréfálni.

Mire ez felelt:

— Bőny szép, de biz a csak uraknak való.

Okos tett.

Az 1843-dik évi bő termés alkalmával a m—i embernek oly felesleg termett, hogy helyet sem talált számára. És különösen a volt a legnagyobb felakadása, hogy kapás bort, vagy úgynevezett lőret nem tudott mibe csinálni, mert kádja is tele volt szinborral. Kapja tehát szőleje agyagos völgyében vermet és s hogy egészen kárba ne menjen a szinbor, abba hordta a nagy kád tartalmát, kisérven pedig a drága cseppeket ezen szókkal:

— De édes borom! te miattad csak lőre nélkül nem maradok!

Inkább a föld igya meg.

Ugyanez az atyafi bort vitt a piacra, és borát hordóstól (gönczi) kéri 2 pengőforinton, holott pedig az üres hordónak is 2 ft. az ára. Addig addig alkudozott biz ő, hogy sehogysem akartak többet adni. Megharagszik, kifordítja a bort s az üres hordót eladja 2 forintért.

— Inkább a föld igya meg — ugymond — mintsem ingyen adjam annak a Jordánnak.

V E R S E M É N Y E K

sok mindenről.

XIV.

Vérmes remény.

A tavasz zsenge virágit
Hamar megperzselé a nyár.
A nyár érett gyümölcseit
Az étkes ősz leszedte már.

És most sietve jó a tél,
Hogy ő mit össze nem rabol?
— Sárga lombot, hervadt szirmot, —
De mást nem lel sehól, sehól...

Czilike is volt ifju lány, —
És szép is annak idején!...
— S reménydusan oltár elé
Viszi most egy agg vőlegény!...

XV.

Ember legyen böles? ...

Még a mindentudó
Sem böles mindenekben.
Óriási hibát
Követett el egyben.

A szerelmet titkon
Égi bölcsesége
Harmatgyöngygel irta
Liliomlevélre ...

És alig lelé föl
A nap hő sugára:
Részegülten omolt
Rá a szűz virágra ...

Itt van eredménye
A nagy bölcseségnek:
— A virág elhervad, —
A napsugár részeg ...

XVI.

Háta mögött.

Szép ifjú, de — kedves lányom
Isten bizon — nagy paraszt!
— *Tensasszony*nak szólítgatott...
Hogy *nagysám* is van a földön,
Alig tudja a bibaszt!?...

XVII.

A berekben és az irodalomban.

Síró hang kell a csalitban
Éji órán:
Keservében dalra fakad
A csalogány.
És dalának méla hangja
Messzeterjed a nagy éjben;
Mert hogy néma csöndben hallgat
Minden, minden a vidéken.

És ha zendül a költőnek
Rezgő lantja,
Búbánatos, avagy édes
Legyen hangja, —
Azok a vad kritikusok
Rája olyan lármát csapnak,
Alig hallik ki belőle
Egy tört hangja a szép dalnak!...

XVIII.

A napsugár.

Miként a körtefáról a
Tolvaj gyerek, szép csöndesen
Leszáll a nap és eltekint
Maga körül még ideleonn.

Ablakomon át egy sugár
Hozzám is belopakodott,
És szépen meghazudtolá
A hatásos gondolatot.

Papiromon halt el épen,
A melyre most irogatom:
„Örök az én szerelmem, mint
A *napsugár* — szép angyalom!“ ...

(Vége következik.)

Elöléptetési érdem.

Hajdanában a diákélet azon korában, midőn sokkal több három s négy évben változó iskolaigazgatói állomások valának N. ifjú előléptetésén nagytekintetű tanárai igen szívesen iparkodtanak; de előmozdítását érdemlő legkisebb vonást az egész emberben nem találának.

A kérdéses egyén nyolczadmagával lakott egy szobában a főiskolai épületekben.

Föltették magokban a tudós s igen érdekelt tanárurak, hogy mind a hetet kikérdezzik; lehetetlen hogy egy azok közül legalább valami jelentékeny érdemről bizonyosságot ne tegyen.

Beadta vallomását már hat egyén, egyik se tud, nem is hoz elő semmi dicsérőleg jellemző vonást a szóban forgó ifjura vonatkozólag . . .

A hatodik a nagy faggatásra mondja :

— Mi már egyáltalában nem tudunk semmit! hanem egy laktársunk még az erdőről hazajövén, talán fog mondhatni valamit.

Kikérdeztetvén ez, felel :

— Óh igen, én egy utólérhetlen ügyességét tudom a mi laktársunknak. t. i. : kaptáját oly ügyesen föl tudja tekerni lábaira, hogy e műtételben őt senki e főiskolában fölül nem mulhatja.

És N. egyes kapzatekerő ifjú d—i tanító lön!

Borkoresolyák.

Egy debreczeni deáktól a tanárja azt kérdi :

— No domine E. ki állította fel legelőször a magyar gárdákat?

Mire E. felel s mondja :

— Hát izé.

— Jól van fiam! okos ember maga. De hát mégis, mikor s mely időben állottak fel azok a magyar gárdák?

E. felel s mondja, hogy :

— Annak idejében.

— Mondja meg tehát domine, hogy hányan voltak azok?

— E. felel, hát egynehányan kérem alázatosan.

A tanár mondja :

— No domine én is húzok hát magának egynehányat, és így E. urat a sekunda classisba tette.

Debreczen városában egy szegény ember a piacon elad egy fél szalonnát, s mikor a vevővel a mázsáshoz mennek megmérni, a fél szalonna 57 fontot nyomott, hanem a szegény ember maga sem gondolta, hogy túl üssön félmázsán, az egész mennyiségért eső pénzt ki nem tudta számolni, s arra kérte fel a mázsálót, hogy csak legyen a szalonna félmázsa, mire a mázsáló hirtelen azt felelte :

— Én nem bánom atyafi! csak a vevő egyezzen bele.

Egy értelmes mester hirdapokba s másutt is látja, hogy őt mindenütt csizmadiamesternek írják, minél fogva ezennel tiltakozik e czim használatától minden okos ember előtt, azért, mert azt senki sem tudhatja előre, hogy az ő öt figyerméke közül, vajjon csak egy is lesz-e csizmadia vagy se? és így ő nem csizmadiamester, hanem csak csizmamester.

Egy okoskodó paraszt az uraság főtisztjét is elinvitálta disznótorra s este felé a házigazda be is fogott, hogy szekeren hozatja el a tiszt urat, de azalatt más uton gyalogjába elindult volt már a megtisztelt invitatus, Nagy Péter gazduram pedig szörnyűködött rajta, hogy csak gyalogjába látta megérkezni a várt ritka vendéget, ekép szólott hozzá :

— Épen most indítványozám el a szekeremet a tekintetes úrért, mert ugyancsak nagy szerencse, hogy ilyen roz utba el nem tetszett esni, de lovaimnak nem volt szerencséje találkozni a tekintetes úrral, no de se baj! méltóztassék beeredményezni a családomba.

Elmegy a biró egy zsidóhoz, ki a kocsmától járandó árendát nem fizette le, s kérdé :

— Miért marad hátra, holott eddig előre rendesen megfizetett?

— Hhaj khedves piró uram — mhás vhlághbun élünk most, nem úgy van mhint heddig — akhur vult jó vhlág mikhur azt danulták :

Vulumennyi rungyus bhankú

Mhind a kucsmárusnak vhalú.

Nu meg akhur is mheglehetős vult, mikhur azt danulták : rhiczacza, rhuczacza, de must mhinden Isten adta nap csak azt danulják :

Jaj de fháj, jaj de fháj — azért hát nhekem is fháj.

— Hány zсібája van szomszédasszony?

— Hát kettő.

— Hány lúd kötötte?

— Három.

— Hogyan?

— Hát mindenik ludam tojott egyet-egyet, e harmadik egyet se, azután gondolám magamban, azok úgy is szenvedtek a kitojásban, ez meg hát szenvedjen a kiköltésben, így van két zсібája három ludamnak.

— Messze van-e még ide a falu? kérdé egy utas.

— Biz az még messze.

— Lehetetlen! azt mondták itt a csárdában, hogy csak egy negyed óra.

— Jaj barátom, azok nem tudták ám ott, hogy ön minden harmadik negyedek lépésnél megáll vagy lefekszik.

— Hány parancsolat van? kérdi a vizitátor a gyermektől?

— Egy, felelt ez bátran.

— Melyik az?

— Hát a melyiket tanító uram mond mindig.

— De hát hogyan van?

— Ne beszélj mindig te csacsi.

Kakas Márton emléklapjaiból.

— Keresztelni küldi a cigány gyermekét, kit Józsefnek akart hivatni, a pap Gergelyre keresztelése, hazamenéskor így szólt a dada:

— Sunde mit gondol azs a pap, hogy az embert *Galánthai vásárra* keresteli.

(Galánthán Gergelynapon van a vásár.)

— Meghalt az egyházi neje, temetéseért a plébános mit sem kívánt, így köszönte meg az egyházi egész becsülettel a pap szivességét:

— Köszönöm tisztelendő úr szivességét, adja Isten hogy én is mentől előbb visszaszolgálhassam.

— (*Curiosum*). Tisztelem Váczról N. N. Méltóságos Uraságotat hogy Ezen Új Paradés Kocsis mint cismát késíteni parancsolvány de az Cillagi vendéglős nem akarja azt elősmerni. Még csak Méltóságos Nagy Uraság Nékem Levelét küldje be.

Akkor. Én. Cizmámat, szives vagyok készíteni.
N. N. cismadja.

— Szabó árjegyzék, a melyet eredetiben volt szerencsénk látni:

Kedves nagysád!

Itt küldöm részére a mentét,
A magyar nők disz öltözetét,
Midőn ezt meglátja,
Szépségét csodálja.

Posztóját Gácsi gyár készítette,
Setét kék is ennek színe
Gomb is fémlik igen sok
Kék zsinórral kihányott.

Külsejét rókabőr diszíti,
Oldalt nemzeti rózsa ékiti,
Kerek ennek a gallérja
Egenyesen áll az újja.

Rózsával körláncz csügg is rajta,
A mátrai makk ezt összetartja
Szerelem fonta a lánczot
Ez önté rá a zománczot,

Hazánk gazdag szépségével,
Magyar báránybőr béléssel
Az újjában vörös selyem,
Ezt a színt is kedvelem.

Ha tetszik . . . nagysád nem kára
Hatvan forint újban ára:
Ennyit ugyan megérdemlek
Mit a mente árban kérek

Aztán mondja valaki, hogy nem haladunk!

Rébusz.

Az 1-ső számbeli rébusz megfejtése.

„Nem mind arany a mi fénylik.“

Szerkesztői sub rosa.

— Két szál kolbász és rébuszai nem használhatók. Magyar Tell Vilmos jó. XXXI-nél folytatott adomákat köszönjük, csak legalább tudnánk hová egy tiszteletpéldányt küldeni a buzgó részvért. Bikfiz adomája nem igen jó. Csibe Pista küldeményében a mi legjobb az már megjelent az Üstökösben. G—r E. küldeményéből lehet valamit használni. Az a theafőzés historiája a Márton magyar nyelvtanának mind a 16 kiadásában feltalálható. Rigmus május 1-én Jó. Kár hogy nem kaptuk elébb. Sz. L. küldeménye használható, hanem mellé mondvá: nincs ám az a betűszedő, a ki a kegyed által használt kettős betűkön eltudjon menni.

N. K. Pesten. Bizony régiek azok az adomák nagyon, de tán egy párt fel lehet frissíteni; már nem tudom, szereti-e valaki a tavali legyet a levesben? Zordon. Jó indulatu költemény, de hiányzik belőle valami: az él. Bálványosra, a mostani küldemény elég jó; szeretném a lapot küldeni, de nem tudom kitalálni — hogy mi czim alatt? Szuhára. A küldeményt köszönjük. Pepi néhány adomája adható. Fakó veréb verse adható. Kh. E. Brassó. Tessék választani a kérdezett művek közül bátran. L. D. Sz. Gálra. Majd megjön annak a tréfának is egyszer az ideje. B. Jenő. K. Helyenkint használható.

Melléklet: Előfizetési felhívás „**Bolond Miska**“ című új humoristikus lapra. 11 (1).

Felelős szerkesztő s kiadó-tulajdonos: **Jókai Mór.**

Lakása: Magyar-utca 21. szám.

Nyomatott Landerer és Heckenastnál Pesten, 1860.

(Egyetem-utca 4. sz.)